

sygn. akt **II K 985/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świeciu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Peżyński

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Ciszek

Przy udziale Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniach: 03 sierpnia 2015 roku, 01, 15 i 26 października 2015 roku i 30 listopada 2015 roku na rozprawie

sprawy **B. S. (1)** – córki F. i J., urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to, że:

I. w okresie czasu od dnia 09 grudnia 2013 roku do 11 kwietnia 2014 roku w Ś., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, będąc osobą upoważnioną do wykonywania wszelkich czynności w imieniu A. K., przywłaszczyła mienie powierzone w postaci środków pieniężnych wpłaconych przez:

- W. S. z tytułu zawarcia:
- polisy o nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki 176 złotych,
- polisy nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki na kwotę 130 złotych,
- M. K. (1) tytułem zawarcia:
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, (...) ciągnika siodłowego o nr rej. (...) z wysokością składki 4.040,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.271,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota Samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR i (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.463,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC ładowarki wolnobieżnej (...) na kwotę 160,00 zł,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC przyczepy (...) 18 o nr rej. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 4.314,00 złotych,
- J. S. (1) tytułem zawarcia:

- polisy nr (...) W. D.z dnia 3 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 172,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 3 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 121,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 3 stycznia 2014 r. na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 109,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D.z dnia 3 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,
- J. W. z tytułu zawarcia:
  - polisy nr (...) z dnia 09.12.2013 r. na ubezpieczenie OC,AC,KR, (...) samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) z wysokością składki I rata 693,00 złotych,
- S. S. z tytułu zawarcia:
  - polisy nr (...) z dnia 03.01.2014 r. na ubezpieczenie OC samochodu osobowego marki F. o nr rej. (...) z wysokością składki 385 złotych,
- M. B. (1) z tytułu zawarcia:
  - polisy nr (...) z dnia 30.12.2013 r. W. D. na ubezpieczenie lokalu przy ul. (...) z wysokością składki 82 złotych

w ten sposób, że zaniechała ich przekazanie firmie (...) celem zaksięgowania z tytułu opłaconych składek przez klientów (...), tj. W. S., M. K. (1), J. S. (1), J. W., S. S., M. B. (1) czym spowodowała straty w łącznej wysokości 21.334,00 złotych na szkodę Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.,

tj. o czyn art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

(akt oskarżenia w sprawie 1 Ds. 774/14)

II. w dniu okresie od 13 stycznia 2014 roku do 03 października 2014 roku w Ś., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako wykonująca czynności agenta ubezpieczeniowego przyjmującego składki klientów z tytułu zawartych umów ubezpieczenia, przywłaszczyła powierzone jej cudze rzeczy ruchome – pieniądze wpłacone przez klientów w tym:

- pieniądze wpłacone przez M. M. w dniu 13 stycznia 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 13 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu K. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 1.637 zł,
- pieniądze wpłacone przez P. P. w dniu 27 stycznia 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 05 lutego 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu V. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 632 zł,
- pieniądze wpłacone przez M. B. (2) w dniu 03 października 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 06 października 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu C. o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 345 zł,

w ten sposób, że po pobraniu pieniędzy od klientów, zaniechała ich przekazania do (...) S.A. celem zaksięgowania z tytułu opłaconych przez klientów składek, czym spowodowała straty w łącznej kwocie 2.614,00 złotych na szkodę (...) S.A. i w/w osób,

tj. o czyn art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

(akt oskarżenia w sprawie 1 Ds. 123/15)

ORZEKA:

I. **oskarżoną B. S. (1)** uznaje za winną tego, że:

w okresie czasu od dnia 09 grudnia 2013 roku do dnia 03 października 2014 roku w Ś., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako osoba upoważniona do przyjmowania składek od klientów z tytułu zawieranych umów ubezpieczenia, przywłaszczyła powierzone jej cudze rzeczy ruchome – pieniądze wpłacone przez klientów w tym:

- W. S. z tytułu zawarcia:
- polisy o nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie domu jednorodzinnego wysokością składki 176 złotych,
- polisy nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki na kwotę 130 złotych,
- J. W. z tytułu zawarcia:
- polisy nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) z wysokością składki I rata 693,00 złotych,
- M. B. (1) z tytułu zawarcia:
- polisy nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku W. D. na ubezpieczenie lokalu przy ul. (...) z wysokością składki 82 złotych
- J. S. (1) tytułem zawarcia:
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 172,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 121,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 109,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,
- S. S. z tytułu zawarcia:
- polisy nr (...) z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie OC samochodu osobowego marki F. o nr rej. (...) z wysokością składki 385 złotych,
- M. M. w dniu 13 stycznia 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 13 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu K. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 1.637 zł,
- P. P. w dniu 27 stycznia 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 05 lutego 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu V. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 632 zł,
- M. K. (1) tytułem zawarcia:

- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, (...) ciągnika siodłowego o nr rej. (...) z wysokością składki 4.040,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.271,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota Samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR i (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.463,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC ładowarki wolnobieżnej (...) na kwotę 160,00 zł,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC przyczepy (...) 18 o nr rej. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 4.314,00 złotych,
- M. B. (2) w dniu 03 października 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 06 października 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu C. o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 345 zł,

w ten sposób, że po pobraniu pieniędzy od klientów zatrzymała je dla siebie i zaniechała ich przekazanie firmie (...) S.A. celem zaksięgowania z tytułu opłaconych przez klientów składek, czym spowodowała straty w łącznej wysokości 23.948,00 złotych, działając na szkodę (...) S.A. i w/w osób,

tj. występku z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 41 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z odpowiedzialnością materialną w podmiotach gospodarczych zajmujących się pośrednictwem ubezpieczeniowym w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o pośrednictwie ubezpieczeniowym – na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 50 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez jednorazowe opublikowanie sentencji wyroku w lokalnym czasopiśmie (...);

V. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych, a wydatkami obciąża Skarb Państwa.

/-/ SSR Piotr Peżyński

Sygn. akt II K 985/14

UZASADNIENIE

B. S. (1) od lat 90-tych prowadziła agencję (...) S.A. w Ś. przy ulicy (...). W 2012 roku z powodu licznych nieprawidłowości i nieodprowadzaniu inkasa, tj. pobranych od klientów pieniędzy, (...) S.A. rozwiązała umowę z B. S. (1) w zakresie ubezpieczeń majątkowych i komunikacyjnych. Jednocześnie z uwagi na duże zaufanie jakim cieszyła się B. S. (1) wśród klientów strony zawarły ugodę na mocy której zaległości zostały rozłożone na raty. Ponadto, (...) wyraziła zgodę na podpisanie w dniu 24 października 2012 roku umowy agencyjnej z córką B. S. (1): A. K.. Początkowo współpraca układała się pomyślnie. Natomiast w czerwcu 2013 roku K. T. (1) – regionalny menadżer sprzedaży – otrzymał informację, iż A. K. zalegała z wpłatami za dwa okresy rozliczeniowe, tj. za I i II połowę maja na kwotę

66.927,76 zł. Zadłużenie wzięło się stąd, iż A. K. postanowiła pomóc matce, dlatego brała dla niej kredyty i musiała spłacać raty, w konsekwencji czego pieniądze, które trafiały od klientów nie były rozliczane z (...). Wówczas K. T. (1) podjął decyzję o zablokowaniu agencji, natomiast zaległość została rozłożona na raty. Ustalono również, że przejściowym rozwiązaniem będzie obsługa portfela przez innego agenta. Od tego czasu A. K. w biurze swojej agencji bywała sporadycznie, a na co dzień wszystkie obowiązki przejęła jej mama – B. S. (1).

W okresie lipiec – sierpień 2013 roku polisy były wystawiane za pośrednictwem agenta ubezpieczeniowego E. K.. Przez ten czas nie było nieprawidłowości, przy czym wpłaty gotówkowe przyjmowała wyłącznie osoba współpracująca, a nie B. S. (1). Od września do końca października polisy były wystawiane przez M. G., przy czym wszystkie polisy były wystawiane na przelew, a jeżeli były płatne gotówką, to B. S. (1) musiała od razu tą gotówkę zdać razem z polisą. Ponieważ K. T. (1) uprzedził na czym polegały problemy z placówką w Ś., to M. G. starała się mieć nad tym ścisły nadzór. Z okresu tej współpracy dopiero później wypłynęła jedna nieprawidłowość. Polegała ona na tym, że na wystawionej polisie przelewowej, B. S. (1) u klienta o nazwisku W. na oryginale przekreśliła „przelew” i pobrała gotówkę, a M. G. przekazała kopie z płatnością „przelew”. (...) zgłosiła problem, kiedy klient przedstawił polisę z przekreślonym przelewem. Sprawę załatwiono polubownie w ten sposób, że B. K. (1) ściągnęła tą kwotę z rozliczeń z B. S. (1), bo wówczas ona do niej jeździła, a klient nie musiał drugi raz płacić.

Od listopada 2013 roku na teren Ś. przyjeżdżała agentka z T. – B. K. (1). To ona wystawiała polisy, które przekazywała B. S. (1) i klienci albo przychodzili do agencji po ich odbiór albo B. S. (1) jechała z polisą do klienta. W listopadzie B. S. (1) rozliczała się z wszystkich polis bez zastrzeżeń. W tym czasie B. S. (1) była upoważniona do pobierania rat składek ubezpieczenia od klientów. Z pobranych pieniędzy B. S. (1) rozliczała się z B. K. (1) w ten sposób, że przekazywała jej kopie polis oraz gotówkę, zgodnie z formą płatności tych polis. Jakikolwiek zmiany w formie płatności powinny być konsultowane z B. K. (1).

Od grudnia 2013 roku B. K. (1) zaczęła rzadziej przyjeżdżać do Ś.. B. S. (1) wysyłała do niej e-mail, wskazując jakiego rodzaju polisę potrzebuje i na tej podstawie B. K. (1) drogą elektroniczną przysyłała polisę, która była drukowana na miejscu. B. K. (1) zostawiła również w Ś. papier firmy (...) ze swoją pieczęcią i na tym dokumencie polisy były drukowane przez B. S. (1) i przekazywane klientowi. B. S. (1) odbierała pieniądze od klienta, jeżeli polisa była płatna gotówką i rozliczała się z B. K. (1).

B. S. (1), mając problemy finansowe, postanowiła wówczas wykorzystać fakt, że B. K. (1) nie sprawowała tak ścisłej kontroli jak poprzednie agentki i zaczęła oszukiwać klientów w ten sposób, że na polisach ubezpieczeniowych wręczanych klientowi przekreślała tytuł płatności – „przelew” i dopisywała „gotówka”. Następnie pobierała od klientów gotówkę, którą zatrzymywała dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazywała kopie polis z tytułem płatności – „przelew”. W ten sposób B. S. (1) – wykorzystując zaufanie jakim darzyli ją klienci – przywłaszczała dla siebie powierzone jej pieniądze, które miały trafić do W. celem zaksięgowania z tytułu opłaconych przez klientów składek.

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 161-163v;

zeznania K. T. (1) k. 113v-117, 240v-344, 355v-356, 462-463;

zeznania A. K. k. 111v-112v, 287-288v, 456;

zeznania A. T. k. 1-3, 146v-147, 249-250, 346v-348v, 454-455;

zeznania M. G. k.463; zeznania E. K. k. 463;

pismo z (...) S.A. wraz z umowami k. 399-401, 411-419;

aneks do umowy agencyjnej B. K. k. 420-423; umowa o współpracy k. 129-131.

W grudniu 2013 roku B. K. (1) na prośbę B. S. (1) wygenerowała dwie polisy dla klienta W. S. i przesyłała je pocztą elektroniczną. B. S. (1) miała je wydrukować na papierze firmowym B. K. (1), który miała w agencji. Forma

płatności została określona jako przelew. W dniu 09 grudnia 2013 roku B. S. (1) przekazała W. S. dwie polisy: nr (...) na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki 176 złotych oraz nr (...) na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki na kwotę 130 złotych. Na obu polisach przystawiono nieprawidłowo pieczątki A. K.. Następnie B. S. (1) pobrała od W. S. pieniądze w łącznej kwocie 206 zł tytułem płatności za polisy i na oryginale polis naniosła odręczną informację „płatność gotówką”, skreślając jednocześnie „przelewem”. B. S. (1) zatrzymała gotówkę dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazała kopie polis z niezmienną formą płatności – „przelew”, która została przekazana do centrali celem rozliczenia.

Od marca 2014 roku W. S. zaczął otrzymywać z (...) wezwania do zapłaty zaległych składek. Udał się wówczas do B. S. (1) i ta wystawiła mu dowody wpłaty tych pieniędzy z datą 02 maja 2014 roku, a zadłużenie (...) przypisała agencji (...).

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 161v-162, 251;

zeznania W. S. k. 7v-8, 250, 480; zeznania B. K. (1) k. 108v;

zeznania A. T. k. 2v; zeznania K. T. (1) k. 115v-116; kopie dowodów wpłaty k. 9;

kopia polis k. 10-13; oświadczenie i wezwania do zapłaty k. 14-19; kopia polisy przekazanej (...) k. 215.

W grudniu 2013 roku B. K. (1) wygenerowała polisę dla klienta J. W. i przekazała ją B. S. (1). W dniu 09 grudnia 2013 roku B. S. (1) przekazała J. W. polisę nr (...) na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) z wysokością składki I rata 693,00 zł. Na polisie przystawiono nieprawidłowo pieczątki A. K.. Następnie B. S. (1) pobrała od J. W. I ratę składki w kwocie 693 zł i na oryginale polisy naniosła odręczną informację „gotówka”, skreślając jednocześnie „przelew”. B. S. (1) zatrzymała gotówkę dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazała kopie polis z niezmienną formą płatności – przelew, która została przekazana do centrali celem rozliczenia.

W pierwszym półroczu 2014 roku J. W. otrzymał informację z (...), że nie jest uregulowana składka. Udał się wówczas do B. S. (1) i ta zapewniła go, że wszystko będzie wyjaśnione. Pomimo to, ponownie otrzymał wezwanie do zapłaty. Po jakimś czasie B. S. (1) wystawiła mu dowód wpłaty tych pieniędzy, który przesłał do (...) i więcej nie otrzymywał już wezwań w tej sprawie. (...) przypisała to zadłużenie agencji (...).

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 162v-163, 253;

zeznania J. W. k. 135v-136, 253, 480; zeznania B. K. (1) k. 109;

zeznania K. T. k. 116-116v; kopie dowodów wpłaty k. 138; kopia polisy k. 137.

W grudniu 2013 roku B. K. (1) wygenerowała polisę dla klienta M. B. (1) W dniu 30 grudnia 2013 roku B. S. (1) przekazała M. B. (1) polisę nr (...) W. D.M na ubezpieczenie lokalu przy ul. (...) z wysokością składki 82 złotych. Choć polisa była płatna przelewem, B. S. (1) pobrała od M. B. (1) gotówkę w kwocie 82 zł, jednocześnie nie zmieniając na polisie formy płatności ani nie wystawiając potwierdzenia przyjęcia gotówki. B. S. (1) zatrzymała gotówkę dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazała kopie polisy z formą płatności – przelew, która została przekazana do centrali celem rozliczenia.

Na przełomie stycznia/lutego 2014 roku M. B. (1) otrzymała z (...) wezwanie do zapłaty składki. Po kolejnym wezwaniu M. B. (1) poszła do biura agencji i wyjaśniła, że nie będzie drugi raz płacić za polisę, którą ma opłaconą. Wówczas wystawiono jej dowód wpłaty tych pieniędzy na druku B. K. (1), a (...) przypisała to zadłużenie agencji (...).

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 163-163v, 254;

zeznania M. B. (1) k. 150v, 254, 480; zeznania B. K. (1) k. 109;

kopia dowodu wpłaty k. 154; kopia polisy k. 152-153.

Na początku stycznia 2014 roku J. S. (1) udała się do agencji ubezpieczeniowej przy ulicy (...) w celu kontynuacji ubezpieczenia. Tego dnia obsługiwała ją B. S. (1), ale poprosiła o przyjęcie na drugi dzień, gdyż była zajęta przyuczaniem młodej dziewczyny. B. K. (1) na prośbę B. S. (1) wygenerowała cztery polisy dla klienta J. S. (1) i je przekazała. W dniu 03 stycznia 2014 roku J. S. (1) przysłała do agencji po odbiór polis. W tym czasie nie było w biurze B. S. (1). J. S. (1) otrzymała od młodej dziewczyny cztery polisy: 1) nr (...) W. D. na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 172,00 złotych, 2) nr (...) W. D. na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 121,00 złotych, 3) nr (...) W. D. na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 109,00 złotych, 4) nr (...) W. D. na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych. Wszystkie polisy miały formę płatności przelew. Jednocześnie za wszystkie polisy J. S. (1) zapłaciła gotówką w łącznej kwocie 511 złotych na co nie otrzymała żadnego pokwitowania. Pieniądze te przekazała młodej dziewczynie będącej w agencji i wysłała. Później B. S. (1) rozliczając te polisy pieniądze zatrzymała dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazała kopie polis z formą płatności – „przelew”, które zostały przekazane do centrali celem rozliczenia.

W kwietniu 2014 roku J. S. (1) otrzymała z (...) wezwania do zapłaty zaległych składek. Udała się wówczas do B. S. (1) i poprosiła o wyjaśnienie tej sytuacji. B. S. (1) wzięła od niej dokumenty i obiecała, że się tym zajmie, ale nic nie zrobiła. W czasie kolejnej wizyty J. S. (1) powiedziała jej, iż te pieniądze mają się znaleźć skoro ona je wpłaciła. B. S. (1) powiedziała, iż ona wie, że te pieniądze zostały wpłacone, przeproszała ją i powiedziała, że ona to zapłaci z własnych pieniędzy. Po jakimś czasie z powodu wygaszenia przez (...) tych „nieopłaconych” polis, decyzją K. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2015 roku zostały wygenerowane przez A. T. nowe polisy z nowym okresem ochronnym i przekazane J. S. (1). Natomiast opłaty za te polisy zostały ściągnięte z prowizji A. K..

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 162v, 252;

zeznania J. S. (1) k. 105v-106, 252, 480; zeznania J. S. (2) k. 74, 251-252, 480;

zeznania B. K. (1) k. 109; zeznania A. T. k. 2v; zeznania K. T. k. 116;

kopie polis i wezwania do zapłaty k. 76-94; kopie polis przekazanych (...) k. 206-213.

W dniu 03 stycznia 2014 roku S. S. udała się do agencji ubezpieczeniowej przy ulicy (...) w celu kontynuacji ubezpieczenia. Na miejscu zastała B. S. (1), która wypisała jej ręcznie odcinek potwierdzenia zawarcia umowy - polisy nr (...) na ubezpieczenie OC samochodu osobowego marki F. o nr rej. (...) z wysokością składki 385 złotych z pieczęcią A. K.. B. S. (1) pobrała od S. S. gotówkę w kwocie 385 zł, jednakże nie przekazała jej do (...) tylko zatrzymała dla siebie.

W pierwszym kwartale 2014 roku S. S. otrzymała z (...) wezwanie do zapłaty składki, ale je wyrzuciła, gdyż myślała, że to pomyłka. Gdy w kwietniu otrzymała kolejne wezwanie udała się osobiście do agencji, ale nie zastała B. S. (1). Wystawiono jej wówczas nową polisę, a składkę ściągnięto z prowizji A. K..

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 163, 254;

zeznania S. S. k. 139v-140, 253-254, 480; zeznania B. K. (1) k. 109;

kopia potwierdzenia zawarcia umowy OC k. 141; dowód wpłaty i kopia polisy k. 142-145.

W styczniu 2014 roku B. K. (1) wygenerowała polisę dla klienta M. M. i przekazała ją B. S. (1). W dniu 13 stycznia 2013 roku B. S. (1) wydawała M. M. polisę o nr (...) na ubezpieczenie pojazdu K. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 1.637 zł. B. S. (1) pobrała od M. M. kwotę 1.637,00 zł i na oryginale polisy naniosiła odręczną informację „gotówka”, skreślając jednocześnie „przelew”. B. S. (1) tłumaczyła się tym, iż popełniła błąd i klient miał później przyjechać po poprawioną polisę. Jednocześnie B. S. (1) wystawiła mu potwierdzenie zawarcia umowy OC, dlatego M. M. nie zgłosił się później po polisę. B. S. (1) zatrzymała gotówkę dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazała kopie polis z niezmienną formą płatności – przelew, która została przekazana do centrali celem rozliczenia.

W maju 2014 roku M. M. otrzymał z (...) wezwanie do zapłaty. Udał się wówczas do B. S. (1) i ta zapewniała go, że wszystko będzie wyjaśnione. Pomimo to, B. S. (1) nic nie zrobiła, M. M. otrzymał z sądu nakaz zapłaty. Ponownie udał się do B. S. (1), która wypisała mu oświadczenie, że pieniądze faktycznie pobrała ale miała je przekazać B. K. (1).

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 453;

zeznania M. M. k. 262-264, 453; zeznania B. K. (1) k. 331, 461-462;

kopie potwierdzenia OC k. 265-266; kopia oświadczenia k. 267; kopia polisy k. 268-272;

dokumentacja windykacyjna k. 272-275; kopia polisy przekazanej (...) k. 357-358, 404-406.

W dniu 27 stycznia 2014 roku P. P. przyszedł do agencji ubezpieczeniowej w Ś. celem przedłużenia umowy. Na miejscu była B. S. (1), która przyjęła od niego gotówkę w kwocie 632 zł, ale nie wystawiła mu polisy tłumacząc się problemami technicznymi. Ustalili, że polisę dośle mu pocztą, zaś na miejscu B. S. (1) wypisała ręcznie potwierdzenie zawarcia umowy OC z pieczętą A. K.. W dniu 29 stycznia 2014 roku B. S. (1) poprosiła B. K. (1) o wznowienie polisy dla P. P.. W dniu 05 lutego 2014 roku B. K. (1) wygenerowała polisę o nr (...) na ubezpieczenie pojazdu V. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 632 zł i przesłała drogą elektroniczną A. T., która współpracowała z B. S. (1). Na polisie była wskazana forma płatności – „przelew”. P. P. otrzymał polisę drogą pocztową. Natomiast B. S. (1) zatrzymała pobraną od P. P. gotówkę dla siebie, nie informując B. K. (1), że płatność nastąpiła gotówką.

Po upływie około pół roku P. P. otrzymał z (...) wezwanie do zapłaty. Zadzwoił wówczas do B. S. (1) z prośbą o wyjaśnienie tej sytuacji. B. S. (1) zapewniała go, że wszystko będzie wyjaśnione, jednakże nic z tym nie zrobiła.

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 454;

zeznania P. P. k. 279v-280, 454; zeznania B. K. (1) k. 331, 461-462;

kopie potwierdzenia OC k. 281; kopia oświadczenia k. 284; kopia polisy k. 282-283;

dokumentacja windykacyjna k. 285-286; oświadczenie k. 333; kopia zestawienia k. 339;

kopia polisy przekazanej (...) k. 359, 402-403.

Od 2007 roku M. K. (1) ubezpieczała swoje prywatne i firmowe samochody w punkcie W. mieszczącym się w Ś. przy ulicy (...). W sprawie zawierania polis i ich kontynuacji zawsze kontaktowała się z B. S. (1). W okresie od 27 lutego do 11 kwietnia 2014 roku dla M. K. (1) wystawionych zostało 6 polis o numerach:

1. nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, (...) ciągnika siodłowego o nr rej. (...) z wysokością składki 4.040,00 złotych,
2. nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.271,00 złotych,
3. nr (...) Flota Samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR i (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.463,00 złotych,
4. nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC ładowarki wolnobieżnej (...) na kwotę 160,00 zł,
5. nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC przyczepy (...) 18 o nr rej. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,

6. nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 4.314,00 złotych.

B. S. (1) początkowo umówiła się z M. K. (1), że składki za te polisy będą płacone przelewem w terminie 14 dni. Jednakże w trakcie zawierania umowy B. S. (1) powiedziała, iż wolałaby, aby płatność była gotówką, gdyż ma wówczas wyższą prowizję. M. K. (1) wyraziła zgodę i wydała dyspozycję kasjerce, aby zapłacić gotówką. B. S. (1) na egzemplarzu polis wręczonych M. K. (1) przekreśliła formę płatności – „przelew” i dopisała „gotówka”. M. K. (2) wypłaciła z kasy firmy (...) w gotówce łączną kwotę 19.357,00 zł. B. S. (1) zatrzymała gotówkę dla siebie, natomiast B. K. (1) przekazała polisy z formą płatności – przelew, które zostały przekazane do centrali (...) celem realizacji.

Po pewnym czasie M. K. (1) zaczęła otrzymywać wezwania do zapłaty tych polis. Skontaktowała się wówczas z B. S. (1), która tłumaczyła jej, że to jest pomyłka bo w (...) mają bałagan i ona to wszystko wyjaśni. Ponieważ wezwania do zapłaty przychodziły w dalszym ciągu, z M. K. (1) skontaktował się K. T. (1). Ostatecznie ustalono, iż zadłużenie z tytułu tych polis miało zostać przypisane A. K. jako czynnej agentce.

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 162-162v;

zeznania M. K. (1) k. 23v-24, 251, 480; zeznania M. K. (2) k. 170v-171, 480;

zeznania A. T. k. 2v; zeznania B. K. (1) k. 108v-109;

zeznania K. T. (1) k. 115v; dokumentacja windykacyjna k. 44-64; korespondencja e-mail k. 65-67;

kopia oświadczenia 68; kopie polis z adnotacją o przekreśleniu gotówki i dowodów wypłaty k. 25-43;

kopie polis przekazanych do (...) k. 203-205.

W dniu 27 czerwca 2014 roku (...) S.A. w trybie natychmiastowym rozwiązała umowę agencyjną z A. K. z uwagi na liczne nieprawidłowości w rozliczeniach i niespłacone zadłużenie. Od tego czasu B. S. (2) utraciła prawo pobierania jakichkolwiek składek i zawierania umów majątkowych i komunikacyjnych w imieniu (...).

Dowody: pismo z (...) S.A. wraz z umowami k. 399-401, 411-419.

W dniu 02 października 2014 roku mąż M. B. (2) zadzwonił do B. S. (1), gdyż chciał przedłużyć umowę ubezpieczeniową i poprosił ją o przygotowanie polisy OC. Następnego dnia M. B. (2) pojechała z mężem do domu B. S. (1) i przekazała jej kwotę 345 zł z tytułu zawarcia polisy o nr (...) na ubezpieczenie pojazdu C. o nr rej. (...). B. S. (1) przekazała M. B. (2) ręcznie wypisane potwierdzenie zawarcia umowy OC ze swoją pieczęcią, której nie miała prawa używać, gdyż nie była już przedstawicielem (...). Pobrane pieniądze zatrzymała natomiast dla siebie. Następnie B. S. (1) poprosiła Z. G., aby wystawił dla M. B. (2) polisę wznowieniową. W dniu 06 października 2014 roku Z. G. wystawił taką polisę, która była płatna przelewem i przekazał ją B. S. (1). B. S. (1) nie przekazała tej polisy M. B. (2), również nie przekazała (...) pieniędzy pobranych od M. B. (2).

W listopadzie 2014 roku M. B. (2) otrzymała z (...): wezwanie do zapłaty. Zadzwoniła wówczas do B. S. (1), która obiecała, że to sprawdzi, ale nic z tym nie zrobiła.

Dowody: częściowe wyjaśnienia B. S. (1) k. 162-162v, 454;

zeznania M. B. (2) k. 308v-309, 363, 453-454, 455;

zeznania A. T. k. 347v-348, 455; zeznania K. T. (1) k. 355v;

zeznania Z. G. k. 360v-361; kopie polis i dowody wpłaty k. 313-329;

kopia potwierdzenia zawarcia umowy OC k. 310; wezwania do zapłaty k. 311; kopia oświadczenia k. 312;

kopia polisy k. 362.

W dniu 27 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie II K 698/14 skazał B. S. (1) za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat próby. W miejscu zamieszkania B. S. (1) ma dobra opinię.

Dowód: karta karna k. 471-472; dane o podejrzanej k. 181, 397.

W trakcie postępowania biegli w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej nie stwierdzili B. S. (1) choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zaburzeń psychicznych, które mogłyby spowodować, że w chwili dokonywania zarzucanego jej czynu miała ona zniesioną lub ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. Biegli wskazali, że u opiniowanej występowały w okresie dokonywania czynu zaburzenia adaptacyjne, które są zaburzeniami spowodowanymi sytuacjami stresowymi. Nie powodują one jednak zniesienia ani ograniczenia w stopniu znacznym zdolności rozumienia znaczenia czynu. Tym bardziej, iż czyn był dokonywany w okresie kilku miesięcy, a skarżona miała sprawny intelekt oraz wieloletnie doświadczenie w pracy w firmach ubezpieczeniowych i znała zasady postępowania przy zawieraniu tego typu czynności związanych z opłacaniem i przekazywaniem składek ubezpieczeniowych

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 172-174.

Oskarżona B. S. (1) w toku całego postępowania nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów (k. 160-163v, 239, 251-254, 367, 449-450). Oskarżona przyznała, iż w połowie 2012 roku W. zerwała z nią umowę na ubezpieczenia majątkowe. W wyniku porozumień ustalono, że firmę będzie prowadziła jej córka A. K., jednakże od lipca 2013 roku W. jej również zablokowała program, co oznaczało, iż nie mogła wystawiać polis, a jedynie przedstawiać oferty klientom. Ażeby nie stracić klientów ustalono, że portfel będzie obsługiwała agentka z C. E. K., później była M. G., a od listopada 2013 roku agentka z T. – B. K. (1). Umowę o współpracy miała podpisaną jej córka, jednakże wszystkimi sprawami w agencji zajmowała się oskarżona. Odnośnie zawieranych i opłaconych gotówką polis, gdzie pokrzywdzeni otrzymywali później z W. ponaglenia i wezwania do zapłaty oskarżona początkowo wyjaśniała, iż nie pamięta dokładnie tych sytuacji. Nie wykluczyła jednak, że faktycznie pobrała te pieniądze, jednakże jak twierdziła na pewno rozliczyła się z tych pieniędzy z B. K. (1). Dodała, iż nie ma na to żadnego pokwitowania, bo tak się rozliczały. Jednocześnie stanowczo zaprzeczyła, aby przywłaszczyła pieniądze pochodzące od pokrzywdzonych klientów. W toku rozprawy oskarżona przyznała, że pobrała w gotówce pieniądze od W. S., M. K. (1) (k. 251), J. W. (k. 253), M. M. (k. 453) i P. P. (k. 454), ale pieniądze w całości przekazała B. K. (1). Odnośnie polis wystawionych dla J. S. (1) oskarżona nie przypominała sobie sytuacji, komu świadek przekazała pieniądze (k. 252), podobnie jak w sytuacji polis wystawionych na rzecz S. S. i M. B. (1) (k. 254) oraz M. B. (2) (k. 454). Oskarżona zaprzeczyła również stanowczo, że przyznała kiedykolwiek, iż przywłaszczyła te pieniądze, wskazując, że jedynie rozmawiali z K. T. (1) o pewnych nieprawidłowościach. Dodała, iż nie przywłaszczyła żadnych pieniędzy i nie ma na to żadnych dowodów. Z kolei w sprzeczności od wyroku nakazowego oskarżona dodatkowo podnosiła, iż z uwagi na swój zły stan emocjonalny i psychiczny nie była w tym czasie zdolna kierować swoim postępowaniem i nie przyznaje się do popełnienia świadomie zarzucanych jej czynów (k. 432-433).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zasadniczej części dotyczącej tego, że nie przywłaszczyła pieniędzy przekazanych jej przez pokrzywdzonych oraz, że pieniądze te przekazała B. K. (1), gdyż były niespójne, nielogiczne oraz sprzeczne z zeznaniami B. K. (1), A. T. i K. T. (1), a także zeznaniami pokrzywdzonych, którzy w sposób jasny i kategoryczny przedstawili w jakich okolicznościach oskarżona pobierała od nich pieniądze i czyniła odrębne adnotacje na polisie o płatności „gotówką” w miejsce „przelewu”. Co istotne, oskarżona – zanim sprawa znalazła swój finał na policji i w sądzie – w toku czynności wyjaśniających prowadzonych przez K. T. (1) z ramienia (...), nigdy nie wskazywała, aby pieniądze od klientów które pobrała, a którzy skarżyli się, że dostali wezwania do zapłaty, a mieli popłacone polisy gotówką, przekazała B. K. (1) i to ona się z nich nie rozliczyła (k. 462). Dopiero, kiedy oskarżonej postawiono zarzuty, dla kolejnych klientów wystawiała oświadczenia, że co prawda pieniądze od nich pobrała, ale miała je przekazać B. K. (1) (k. 267, 284). Świadczy to w ocenie sądu o celowym zachowaniu oskarżonej, wynikającym

z przyjętej przez nią linii obrony w niniejszej sprawie. Co więcej, z zeznań córki oskarżonej A. K. wynikało, iż po lipcu 2013 roku rzadko bywała w biurze i wszystkimi sprawami zajmowała się jej mama współpracując z agentami. Jednocześnie przyznała, że na przełomie 2013/2014 straciła płynność finansową, jej mama trochę wcześniej, gdyż miała różne długi i kredyty (k. 456). Zeznała również, że w 2013 roku sama popadła w kłopoty finansowe, gdyż próbowała pomóc mamie wyjść z długów, brała dla niej kredyty, musiała spłacać raty i ostatecznie latem 2013 roku pieniądze, które trafiały od klientów nie były rozliczone z (...). Dlatego od tego czasu nie mogła w swojej agencji pobierać gotówki od klientów i zawierać polis (k. 287-288). Zeznania te nie tylko korespondują z częściowymi wyjaśnieniami oskarżonej, która przyznała, iż miała problemy finansowe, a egzekucja komornicza zakończyła się umorzeniem postępowania z powodu jej bezskuteczności (k. 455), ale przede wszystkim z zeznaniami A. T., która początkowo współpracując z oskarżoną oraz jej córką złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 1-3). Z zeznań świadka wynikało również, że w czasie jednej z rozmów, w trakcie której był obecny K. T. (1) oskarżona przyznała, iż te pieniądze ze składek sobie wzięła i one nie były zdane B. K. (1), mówiła również, że brała pieniądze od klientów, bo potrzebowała pieniędzy po prostu na życie, na opłaty (k. 147, 249-250, 454-455). Choć oskarżona temu zaprzeczyła, to jednak w ocenie sądu jej wyjaśnienia były niewiarygodne i zmierzały wyłącznie do próby uniknięcia odpowiedzialności karnej. Co więcej, mając bezpośredni kontakt w czasie przesłuchania w toku rozprawy zarówno z A. T. jak i B. K. (1), sąd odniósł jednoznaczne wrażenie o szczerości i prawdziwości ich zeznań, biorąc pod uwagę także to, iż były one jasne, logiczne, spójne i konsekwentne, czego nie da się powiedzieć o wyjaśnieniach oskarżonej. Tym bardziej, że biorąc pod uwagę zeznania pokrzywdzonych, jak również otrzymaną od oskarżonej przez nich dokumentację, jasno wynikało, iż to oskarżona prosiła aby wpłaty za polisy dokonać gotówką, a nie przelewem jak było zaznaczone na polisie. Pokrzywdzeni otrzymywali od oskarżonej polisy z odrębną adnotacją o zapłacie „gotówką”, natomiast oskarżona przekazywała B. K. (1) kopie polis z niezmienionym sposobem płatności – „przelew”, jednocześnie zatrzymując dla siebie pobrane pieniądze. Co więcej, ze zgromadzonego materiału dowodowego jasno wynika, iż w tym czasie oskarżona znajdowała się w trudnej sytuacji materialnej, w wyniku czego nawet jej córka popadła w kłopoty finansowe, próbując pomóc matce. Wskazuje to jednoznacznie na to, iż tylko oskarżona B. S. (1) miała oczywisty motyw aby przywłaszczyć pieniądze od klientów wykorzystując z jednej strony swoją wiedzę w zakresie sposobu rozliczeń w (...), a z drugiej to, że B. K. (1) nie była obecna na miejscu w agencji w Ś. i nie miała kontroli nad tym co robiła oskarżona. Tym bardziej, że nie była w stanie zweryfikować tego, czy polisa została opłacona gotówką skoro otrzymywała kopię polisy z adnotacją o płatności „przelewem”. Co więcej, świadek B. K. (1) – pomawiana przez oskarżoną o przywłaszczenie pieniędzy – w toku całego postępowania, w tym na rozprawie rozprawy złożyła jasne, logiczne i rzeczowe zeznania, które były spójne z zeznaniami A. T. i K. T. (1) oraz przedłożoną dokumentacją, z której wynikało, iż przekazywane jej polisy miały być płatne „przelewem”. W ocenie sądu, świadek nie tylko nie miała żadnego motywu, aby przywłaszczać pieniądze, ale rzeczowo wyjaśniła, że jeśli oskarżona pobierała gotówkę od klienta za polisę, to mogła to zrobić, ale jednocześnie powinna wystawić pokwitowanie przyjęcia gotówki, gdyż miała wydrukowane i podpisane przez świadka dowody wpłaty, czego jednak nie robiła (vide k. 461). Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż B. K. (1) ma nieposzlakowaną opinię agenta ubezpieczeniowego i zawsze terminowo rozliczała się z pobranego od klientów inkasa (k. 459). W tej sytuacji, twierdzenia oskarżonej jakoby pobrane od klientów pieniądze przekazała B. K. (1) i to ona je przywłaszczyła nie wytrzymują krytyki w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Najdobitniejszym tego dowodem jest fakt, iż B. K. (1) współpracowała z agencją córki oskarżonej do czerwca 2014 roku. Tymczasem z zeznań pokrzywdzonej M. B. (2) oraz przedłożonej przez nią dokumentów wynikało, iż w dniu 03 października 2014 roku ubezpieczyła samochód i przekazała ratę składki OC w wysokości 345 zł przedstawicielowi (...) B. S. (1). Oskarżona miała przekazać pieniądze (...). Jednocześnie nie wystawiła wówczas ani polisy ani pokwitowania przyjęcia gotówki. Po jakimś czasie pokrzywdzona otrzymała z (...) wezwanie do zapłaty (k. 308-309, 310-329, 363v). Tymczasem, jak wynika ze zgromadzonych dokumentów oraz zeznań K. T. (1) i A. T., oskarżona B. S. (1) w tym czasie nie była przedstawicielem (...), nie była również upoważniona przez tą firmę do zawierania umów ubezpieczeniowych, a przede wszystkim pobranych pieniędzy nie przekazała W.. Tak więc oskarżona nie tylko przywłaszczyła pieniądze pobrane od M. B. (2), ale jeszcze wprowadziła ją w błąd oszukując co do tego, że jest uprawniona do zawierania tego typu umów. Powyższe zachowanie oskarżonej, potwierdza również przekonanie sądu, iż oskarżona przywłaszczyła sobie również pieniądze pobrane od pozostałych pokrzywdzonych z tą jedynie różnicą, że odpowiedzialność za to próbowała przerzucić na innego agenta, tj. B. K. (1). Dlatego sąd nie dał jej wiary, przyjmując bez żadnych wątpliwości, że to właśnie oskarżona przywłaszczyła

pieniądze wpłacone przez pokrzywdzonych klientów w niniejszej sprawie. Sąd nie dał również wiary twierdzeniom oskarżonej, jakoby z uwagi na swój zły stan emocjonalny i psychiczny nie była w tym czasie zdolna kierować swoim postępowaniem (k. 432-433). Wynika to stąd, iż w trakcie postępowania biegli w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej nie stwierdzili u B. S. (1) choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zaburzeń psychicznych, które mogłyby spowodować, że w chwili dokonywania zarzucanego jej czynu miała ona zniesioną lub ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem (k. 172-174). Biegli wskazali, że u opiniowanej występowały w okresie dokonywania czynu zaburzenia adaptacyjne, które są zaburzeniami spowodowanymi sytuacjami stresowymi. Nie powodują one jednak zniesienia ani ograniczenia w stopniu znacznym zdolności rozumienia znaczenia czynu. Tym bardziej, iż czyn był dokonywany w okresie kilku miesięcy, a skarżona miała sprawny intelekt oraz wieloletnie doświadczenie w pracy w firmach ubezpieczeniowych i znała zasady postępowania przy zawieraniu tego typu czynności związanych z opłacaniem i przekazywaniem składek ubezpieczeniowych. Żadna ze stron nie kwestionowała tej opinii. Również sąd, w toku całego postępowania nie znalazł żadnych powodów, aby powziąć wątpliwości co do poczytalności oskarżonej. Tym bardziej, że oskarżona brała aktywny udział w toku całej rozprawy, zgłaszała jasne i rzeczowe wnioski dowodowe, składała wyjaśnienia oraz zabiera głos w zakresie przeprowadzonych dowodów, realizując w sposób rozsądny i konsekwentny swoje prawo do obrony. Natomiast w pozostałym zakresie jej wyjaśnienia były zbieżne ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom: W. S. (k. 7-8, 250-251, 480), J. W. (k. 135-136, 253, 480), M. B. (1) (k. 150-151, 254, 840), J. S. (1) (k. 105-106, 252, 840), J. S. (2) (k. 73-75, 251-252, 840), S. S. (k. 139-140, 253-254, 840), M. M. (k. 262-264, 453), P. P. (k. 279-280, 454), M. K. (1) (k. 23-24v, 251, 480), M. K. (2) (k. 170-171, 480) i M. B. (2) (k. 308-309, 453-454, 455), gdyż były jasne, logiczne i spójne oraz zbieżne z dokumentami załączonymi do protokołów z ich przesłuchań. Z zeznań tych wynikało jednoznacznie, iż pokrzywdzeni dokonali zapłaty za polisy w gotówce, a pomimo tego otrzymywali później z (...) wezwania do zapłaty. Z całą pewnością pokrzywdzeni W. S., M. K. (1), J. W. i S. S. (k. 250-254) oraz M. M., P. P. i M. B. (2) (k. 453-454) przekazywali pieniądze bezpośrednio oskarżonej B. S. (1), a co dalej się działo z tymi pieniędzmi to nie mieli wiedzy. Z kolei J. S. (1) płaciła za polisy w siedzibie agencji, natomiast pieniądze nie przyjmowała od niej oskarżona tylko jakaś inna młoda pani, która wówczas się przyuczała (k. 252), a M. B. (1) nie pamiętała komu przekazała pieniądze (k. 253). Rzecz jednak w tym, iż polisy dla J. S. (1) B. K. (1) wystawiła na prośbę oskarżonej B. S. (1) i zostały jej przekazane, a później B. K. (1) otrzymała je do rozliczenia od oskarżonej ze sposobem płatności – „przelew”. Oskarżona nie przekazała natomiast gotówki. Podobna sytuacja miała miejsce z polisą jaką otrzymała M. B. (1), gdzie wskazano formę płatności – „przelew” pomimo przyjęcia pieniędzy w gotówce (k. 152-153). Powyższe zdaniem sądu, jednoznacznie wskazuje na oskarżoną jako osobę, która przywłaszczyła te pieniądze.

Sąd w pełni przyznał walor wiarygodności zeznaniom A. T. (k. 1-3, 146v-147, 249-250, 346v-348v, 454-455), B. K. (1) (k. 107v-110v, 330v-332, 461-462) oraz K. T. (1) (k. 113v-117, 340v-344, 355v-356, 462-463), gdyż były jasne, spójne, konsekwentne i logiczne oraz zbieżne z dokumentacją zawartą w aktach sprawy. Z zeznań tych wynikało jednoznacznie, iż problemy z rozliczaniem składek pobieranych od klientów zaczęły się w grudniu 2013 roku, kiedy po kilku miesiącach od wystawienia polis klienci zaczęli przychodzić do agencji w Ś. i się skarżyć, że otrzymują z (...) wezwania do zapłaty, chociaż polisy opłacili gotówką. Przeprowadzona kontrola oraz rozmowy z oskarżoną pozwoliły na ustalenie, że B. S. (1) znajdując się w trudnej sytuacji majątkowej, po prostu część pieniędzy wpłacanych jej przez klientów nie przekazała (...), tylko zatrzymała dla siebie. Robiła to w ten sposób, że pobierając gotówkę od klientów na oryginale polisy robiła wzmiankę, że zapłacono „gotówką”, natomiast B. K. (1) przekazywała do rozliczenia kopię polis z formą płatności „przelew”. B. K. (1) przekazując te polisy do rozliczenia nie miała świadomości, że są one opłacone gotówką, nigdy też nie przywłaszczyła żadnych pieniędzy, które przekazała jej oskarżona B. S. (1). Kiedy sprawa wyszła na jaw, (...) obciążyła tymi kosztami agencję, która była prowadzona przez córkę oskarżonej A. K. (k. 343v-344, 462).

Sąd dał wiarę również zeznaniom A. K. (k. 111v-112, 287-288v, 456), gdyż były jasne i logiczne. Wynikało z nich jasno, że zarówno ona jak i jej matka w 2013 roku popadły w kłopoty finansowe, co skutkowało tym, iż pieniądze wpłacane przez klientów z tytułu zawartych polis nie były rozliczane z (...). W konsekwencji (...) zablokowała jej możliwość wystawiania polis i od połowy 2013 roku polisy mogły być wystawiane tylko za pośrednictwem innych

agentek. Współpracą z tymi agentkami świadek się już nie zajmował i w biurze przebywała tylko sporadycznie. Dlatego na co dzień jej obowiązki pełniła oskarżona B. S. (1), która oficjalnie nie mogła pobierać od klientów pieniędzy, to jednak w praktyce funkcjonowało to tak, że jej matka pobierała pieniądze od klientów i przekazywała je agentkom wystawiającym polisę. Jednocześnie świadek przyznała, iż nie wie jak wyglądało rozliczanie między nimi.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania Z. G. (k. 353v-354, 360v-361, 469), gdyż były jasne i logiczne. Wynikało z nich, że od lata 2014 roku nieformalnie współpracował z B. S. (1), co polegało na tym, iż ta przysyłała mu grzecznościowo klientów bez gratyfikacji. Odnośnie polisy wystawionej dla M. B. (2) zeznał, że faktycznie wystawił taką polisę na prośbę B. S. (1) i przekazał ją jej. Polisa ta była płatna przelewem. Jednocześnie wskazał, iż dalej się tą polisą nie interesował i nie miał żadnej wiedzy, czy oskarżona pobrała za nią jakieś pieniądze gotówką.

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadków: J. Ś. (k. 96v-97, 252-253, 480), Z. M. (k. 292-293, 480), G. C. (k. 301v-302, 480), A. M. (k. 469), K. F. (k. 469) i K. K. (k. 469), a także M. G. (k. 463) i E. K. (k. 463) gdyż były jasne, logiczne, jednakże nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać należy, iż z faktu, że w/w klienci mieli prawidłowo zapłacone składki nie wynika, czy oskarżona przywłaszczyła pieniądze od innych osób czy też nie. Natomiast świadek K. K. tylko raz był obecny przy przekazywaniu pieniędzy B. K. (1) i kwota się zgadzała, natomiast nie interesował się dokładnie jak te rozliczenia wyglądały, a o tym, że teściowa miała problemy finansowe tylko coś tam słyszał. Odnosząc się natomiast do zeznań agentów ubezpieczeniowych, z którymi oskarżona współpracowała we wcześniejszym okresie, to jak wynikało z zeznań E. K. i M. G. miały one ścisły nadzór nad działaniami oskarżonej, natomiast i tak raz zdarzył się przypadek, że oskarżona chociaż miała polisę płatną „przelewem” to u klienta pobrała „gotówkę”, czyniąc tylko tam wzmiankę.

Sąd dał w pełni wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 172-174), gdyż została wykonana w sposób rzetelny i fachowy przez biegłych lekarzy o odpowiednio wysokich kwalifikacjach. Sąd uznając, że wydana opinia jest jasna, logiczna, zupełna i wszechstronnie uzasadniona, zgodnie ze specjalistyczną wiedzą ich autorów w pełni podzielił wnioski z niej płynące. Żadna ze stron nie kwestionowała tej opinii. Również sąd, w toku całego postępowania nie znalazł żadnych powodów, aby powziąć wątpliwości co do poczytalności oskarżonej. Tym bardziej, że oskarżona brała aktywny udział w toku całej rozprawy, zgłaszała jasne i rzeczowe wnioski dowodowe, składała wyjaśnienia oraz zabiera głos w zakresie przeprowadzonych dowodów, realizując w sposób rozsądny i konsekwentny swoje prawo do obrony.

Sąd przyznał walor wiarygodności także pozostałym dowodom z dokumentów, pism i protokołów zgromadzonych oraz ujawnionych w toku postępowania, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności i także Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność. Dodać jedynie wypada, iż wykazu polis, z których oskarżona rozliczała się z B. K. (1) gotówką (k. 475), jasno wynika, że (...) otrzymała polisy z formą płatności „przelew” pomimo tego, iż oskarżona pobrała od pokrzywdzonych gotówkę.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, potwierdza zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonej B. S. (1) odnośnie zarzucanych jej czynów.

I.

Przestępstwo określone w przepisie art. 284 § 2 kk (sprzeniewierzenie) należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks karny wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (zob. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2003 roku, II KKN 273/01, OSN Prok. i Pr. 2003/7-8/9). Przedmiotem przestępstwa sprzeniewierzenia jest rzecz ruchoma powierzona przez osobę uprawnioną sprawcy. Rzeczą ruchomą jest także polski lub obcy pieniądz lub inny środek płatniczy (art. 115 § 9 kk). Powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania

przez osobę, której rzecz jest powierzana. Skutek polegający na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej powstaje w chwili rozporządzenia tą rzeczą jak własną przez sprawcę, nie zaś dopiero w momencie wystąpienia osoby powierzającej o zwrot powierzonej rzeczy.

W myśl art. 12 kk dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Zastosowanie art. 12 kk uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci „z góry powziętego zamiaru”, z drugiej zaś od przesłanki przedmiotowej w postaci „krótkich odstępów czasu”. „Z góry powzięty zamiar” oznacza zamiar, który już w chwili jego powzięcia odnosi się do wszystkich zindywidualizowanych, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, składających się na czyn ciągły (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 12 października 2000 roku, II Aka 155/00, Prok. i Pr. 2001/5/21; wyrok SN z dnia 26 marca 1999 roku, IV KKN 28/99, OSNPK 1999/10/2). Przyjęcie czynu ciągłego prowadzić musi do łącznej oceny wszystkich zachowań składających się na ciąg i dokonania łącznej kwalifikacji prawnej. Konstrukcja ta stwarza, więc podstawy do modyfikacji zakresu odpowiedzialności karnej, przy czym stosowanie konstrukcji czynu ciągłego nie jest jedynie prawem, lecz obowiązkiem sądu orzekającego, co powinno znaleźć wyraz prawny poprzez odpowiednią kwalifikację prawną.

II.

W świetle powyższego nie budzi żadnych wątpliwości, iż oskarżona B. S. (1) będąc w trudnej sytuacji finansowej postanowiła wykorzystać brak stałego nadzoru ze strony B. K. (1) nad sposobem przyjmowania pieniędzy od klientów w związku z wystawianymi polisami. Mając pewną swobodę i znając doskonale mechanizmy rozliczania polis w (...), oskarżona B. S. (1) oszukiwała zarówno klientów jak i przedstawiciela (...) S.A. odnośnie sposobu płatności za wystawiane polisy. Oskarżona przyjmowała bowiem od pokrzywdzonych pieniądze za wystawione polisy, czyniąc wzmiankę jedynie na egzemplarzu im przekazywanym, że zapłata nastąpiła gotówką, natomiast pieniędzy tych nie przekazywała do (...) celem zaksięgowania, a zatrzymywała dla siebie. Jednocześnie oskarżona przekazywała (...) za pośrednictwem B. K. (1) kopie polis ze wskazaniem, że polisa jest płatna „przelewem” i takie polisy były przekazywane do centrali (...) do rozliczenia. Taki mechanizm postępowania czasowo zapewniał oskarżonej „niewykrywalność” jej praktyki, gdyż (...) oczekiwała na zapłatę od klienta, który był przekonany, iż polisa została opłacona. Cała zaś sprawa wyszła na jaw dopiero po kilku miesiącach, kiedy pokrzywdzeni zaczęli otrzymywać z (...) wezwania do zapłaty. Co więcej, nawet po rozwiązaniu przez (...) umowy z córką oskarżonej, ta nie zaniechała swojego procederu czego jaskrawym przejawem było wprowadzenie w błąd M. B. (2) w październiku 2014 roku i sprzeniewierzenie pobranej od niej składki z tytułu zawarcia polisy na ubezpieczenie samochodu, chociaż w tym czasie oskarżona nie była już w żaden sposób umocowana do działania na rzecz (...). Oskarżona wystawiła pokrzywdzonej dokument potwierdzający zawarcie umowy OC i pobrała za niego kwotę 345 zł, a jednocześnie na jej prośbę Z. G. wystawił polisę, która była płatna „przelewem” i ta polisa została przekazana (...) do rozliczenia (vide k. 308-310, 363v, 360v, 362). Dlatego, w realiach sprawy brak było jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że poszczególne działania oskarżonej były podejmowane z góry powziętym zamiarem i był on realizowany w krótkich odstępach czasu. Dlatego należało zakwalifikować jej wszystkie poszczególne zachowania jako jeden czyn ciągły z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Powierzenie przez pokrzywdzonych pieniędzy oskarżonej następowało bowiem z zastrzeżeniem ich przekazania (...) S.A. jako płatność za wystawione polisy. Zatrzymanie tych pieniędzy przez oskarżoną B. S. (1) dla siebie stanowiło zatem przestępcze sprzeniewierzenie.

Biorąc powyższe rozważania pod wagę, sąd uznał oskarżoną B. S. (1) za winną tego, że: w okresie czasu od dnia 09 grudnia 2013 roku do dnia 03 października 2014 roku w Ś., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako osoba upoważniona do przyjmowania składek od klientów z tytułu zawieranych umów ubezpieczenia, przywłaszczyła powierzone jej cudze rzeczy ruchome – pieniądze wpłacone przez klientów w tym:

- W. S. z tytułu zawarcia:

- polisy o nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki 176 złotych,
- polisy nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie domu jednorodzinnego z wysokością składki na kwotę 130 złotych,
- J. W. z tytułu zawarcia:
- polisy nr (...) z dnia 09 grudnia 2013 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) z wysokością składki I rata 693,00 złotych,
- M. B. (1) z tytułu zawarcia:
- polisy nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku W. D. na ubezpieczenie lokalu przy ul. (...) z wysokością składki 82 złotych,
- J. S. (1) tytułem zawarcia:
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 172,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 121,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki 109,00 złotych,
- polisy nr (...) W. D. z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie mieszkania mieszczącego się przy ul. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,
- S. S. z tytułu zawarcia:
- polisy nr (...) z dnia 03 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie OC samochodu osobowego marki F. o nr rej. (...) z wysokością składki 385 złotych,
- M. M. w dniu 13 stycznia 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 13 stycznia 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu K. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 1.637 zł,
- P. P. w dniu 27 stycznia 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 05 lutego 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu V. (...) o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 632 zł,
- M. K. (1) tytułem zawarcia:
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, (...) ciągnika siodłowego o nr rej. (...) z wysokością składki 4.040,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 27 lutego 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.271,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota Samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR i (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 5.463,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 marca 2014 roku na ubezpieczenie OC ładowarki wolnobieżnej (...) na kwotę 160,00 zł,

- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC przyczepy (...) 18 o nr rej. (...) z wysokością składki na kwotę 109,00 złotych,
- polisy nr (...) Flota samochodowa z dnia 11 kwietnia 2014 roku na ubezpieczenie OC, AC, KR, (...) o nr rej. (...) z wysokością składki 4.314,00 złotych,
- M. B. (2) w dniu 03 października 2014 roku z tytułu zawarcia polisy o nr (...) z 06 października 2014 roku na ubezpieczenie pojazdu C. o nr rej. (...) w kwocie łącznej składki 345 zł,

w ten sposób, że po pobraniu pieniędzy od klientów zatrzymała je dla siebie i zaniechała ich przekazanie firmie (...) S.A. celem zaksięgowania z tytułu opłaconych przez klientów składek, czym spowodowała straty w łącznej wysokości 23.948,00 złotych, działając na szkodę (...) S.A. i w/w osób.

Tym samym oskarżona B. S. (1) swoim zachowaniem w pełni wyczerpała znamiona występku z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

III.

W poczet okoliczności łagodzących Sąd zaliczył oskarżonej fakt posiadania dobrej opinii w miejscu zamieszkania oraz to, iż miała zaburzenia adaptacyjne w chwili dokonywania zarzucanego czynu. Natomiast w poczet okoliczności obciążających Sąd przyjął fakt dopuszczenia się przestępstwa na szkodę wielu pokrzywdzonych oraz jej karalność za przestępstwo podobne.

Za przypisane przestępstwo, Sąd na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył oskarżonej B. S. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego oraz okoliczności sprawy orzeczona kara jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełnia swoją funkcję w zakresie prewencji ogólnej, jak i funkcję represyjno - wychowawczą, a nadto nie przekraczają stopnia winy oskarżonej. Z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość tego czynu, sąd nie znalazł podstaw do skorzystania z dobrodziejstwa jakie niósł za sobą przepis art. 58 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. Tym bardziej, że oskarżona jest osobą bezrobotną i brak było podstaw do wymierzenia adekwatnej kary grzywny, a kara ograniczeni wolności w tym przypadku byłaby zbyt łagodna dla oskarżonej.

Jednocześnie Sąd uznał, że w niniejszej sprawie istnieją wszelkie podstawy do tego, aby skorzystać wobec oskarżonej z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary określoną w art. 69 § 1 kk jest przekonanie sądu, iż kara w tej postaci jest wystarczająca do osiągnięcia jej celów wobec sprawcy, a przede wszystkim dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa (tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna). Zdaniem sądu oskarżona nie wymaga resocjalizacji w warunkach więziennych tym bardziej, że dotychczas była tylko raz karana a w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią. Co więcej okres, na jaki nastąpiło zawieszenie kary pozbawienia wolności, a więc czas, w którym oskarżona będzie poddana próbie odnośnie przestrzegania porządku prawnego został wyznaczony na okres 3 lat (art. 70 § 1 pkt 1 kk). Z uwagi na fakt, że oskarżona była już skazana na karę pozbawienia wolności, sąd zastosował przepis art. 4 § 1 kk, gdyż ustawa obowiązująca w czasie czynu była względniejsza dla sprawcy.

Na podstawie art. 41 § 1 kk sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z odpowiedzialnością materialną w podmiotach gospodarczych zajmujących się pośrednictwem ubezpieczeniowym w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o pośrednictwie ubezpieczeniowym – na okres 3 lat. Wynika to stąd, że oskarżona swoim postępowaniem w sposób rażący naruszyła zaufanie jakim obdarzali ją pokrzywdzeni. Nie jest zatem godna, aby zajmować stanowiska związane z odpowiedzialnością materialną, skoro na przestrzeni wielu miesięcy działając z góry powziętym zamiarem przywłaszczała powierzane jej pieniądze. Co więcej, jej postawa naraziła pokrzywdzonych nie tylko na problemy związane ze stresem, ale przede wszystkim na kłopoty natury prawnej (wezwania do zapłaty, a nawet procesy cywilne - k. 273).

W konsekwencji, Sąd uznał również na mocy art. 50 kk w zw. z art. 4 § 1 kk za celowe orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jednorazowe opublikowanie sentencji wyroku w lokalnym czasopiśmie (...). W ocenie Sądu, przemawia za tym z jednej strony konieczność kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności społeczności lokalnej, z której wywodzą się osoby pokrzywdzone. Z drugiej strony, ma to na celu jednoznaczne wskazanie sprawcy tego przestępstwa, skoro oskarżona nie tylko kwestionowała fakt przywłaszczenia pieniędzy, ale próbowała przerzucić odpowiedzialność na inną niewinną osobę. Ma to być również przestroga dla tych wszystkich osób, które chciałyby w sposób szybki wzbogacić się kosztem osób pokrzywdzonych. Aby przeciwdziałać takim sytuacjom w przyszłości, zdaniem sądu konieczne stało się podanie treści wyroku do publicznej wiadomości.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk uznając, że sytuacja materialna i osobista oskarżonej jest na tyle trudna, że przemawia za zwolnieniem jej od obowiązku ich ponoszenia.

/-/ SSR Piotr Peżyński